

det op imod den indtægt, man kan få på overenskomsternes mindstebetaling.

Kl. 17:33

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til spørgeren.

Kl. 17:33

Line Barfod (EL):

Det er i hvert fald noget nyt, hvis vi nu skal til at gå ud fra overenskomsternes mindstebetaling, og hvis det er det, vi skal have lønningerne presset ned på i Danmark. Der er heldigvis ikke mange i Danmark, der går til mindstebetalingen, de fleste går til væsentligt mere, men det er da spændende, hvis det er det, der er ministerens intention, nemlig at vi skal have presset lønningerne, og at det er det, arbejdsløsheden skal bruges til.

Jeg synes, det ville være godt, hvis regeringen kunne tage fat i de mange mennesker, der kommer til at stå med kæmpe sociale problemer. Den nye regering i Island har det som en væsentlig del af sit regeringsgrundlag, at de som led i, at de skal ind og rette op på alle følgerne af finanskrisen, skal ind og se på, hvad de kan gøre, for at folk ikke må gå fra hus og hjem, og hvad de skal gøre, for at der ikke kommer store sociale problemer i Island. Det kunne være gavnligt, hvis vi også havde en minister, der mente, at det var regeringens ansvar at sørge for, at vi ikke får meget, meget store sociale problemer i Danmark, dels for at hjælpe de mennesker, det går ud over – også deres børn – dels i høj grad også ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. Ministeren rejser rundt og forsvarer flexicurity, men vil reelt ikke sikre, at vi har den security, der er den anden halvdel af begrebet, nemlig at man sikrer, at arbejdskraften – de mennesker, det handler om – faktisk kan opretholde et nogenlunde niveau, så de er klar til at gå ud og tage et arbejde igen, når det kommer.

Kl. 17:35

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Ministeren.

Kl. 17:35

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Mine pædagogiske evner er nok ikke gode nok, men det var faktisk det, jeg prøvede at sige. Jeg mener, at vi har et velfungerende sikkerhedsnet i de situationer, hvor folk bliver ramt. Jeg har ingen intentioner om at skulle trykke lønninger, eller hvad det er, fru Line Barfod siger. Men man kan ikke komme uden om den kendsgerning, at der jo skal være en balance mellem, hvad lønni-

veuet er på arbejdsmarkedet, og det, man kan få i sociale ydelser, for rykkes den balance på den måde, at det bedre kan betale sig at få sociale ydelser, tror jeg, at vi er værre stillet.

Så vil jeg gerne bede mig fri for sammenligningen med Island. Det, der har været karakteristisk ved den danske regering, er, at vi har ført en meget ansvarlig økonomisk politik, at ledigheden er den laveste nogen sinde – vi er nede på 45.000. Det har været et ønske fra regeringens side at komme så langt ned. Så der tror jeg altså at sammenligningen med Island er lidt malplaceret.

Kl. 17:36

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ministeren og spørgeren.

Vi fortsætter til næste spørgsmål, som er dagsordenens spørgsmål nr. 24. Det er også stillet til beskæftigelsesministeren og er stillet af hr. Frank Aaen, Enhedslisten.

Kl. 17:36

Spm. nr. S 1171

24) Til beskæftigelsesministeren af:

Frank Aaen (EL):

Hvad vil ministeren gøre for at hjælpe de mennesker, der på grund af den lave dagpengedækning havner i økonomisk ruin som følge af den arbejdsløshed, som den økonomiske krise har udløst?

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ministeren.

Kl. 17:36

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Der er mennesker i dette land, som – og jeg vil tilføje desværre – har dagpenge som deres forsørgelsesgrundlag. Dagpengeniveauet er måske ikke fyrsteligt, men der er efter min opfattelse tale om et rimeligt niveau, som pr. uge udgør 3.625 kr. Niveauet for de offentlige overførselsindkomster skal ikke mindst ses i forhold til det generelle lønniveau i samfundet. På trods af den nuværende afmatning er der jo heldigvis fortsat brug for arbejdskraft både inden for den private og inden for den offentlige sektor, herunder pleje- og omsorgssektoren. Jeg vil gerne gentage, at overførselsindkomsterne ikke må blive så høje, at det for den enkelte ikke kan betale sig at tage et arbejde, men at man i stedet vælger at være på offentlig forsørgelse helt eller delvis.